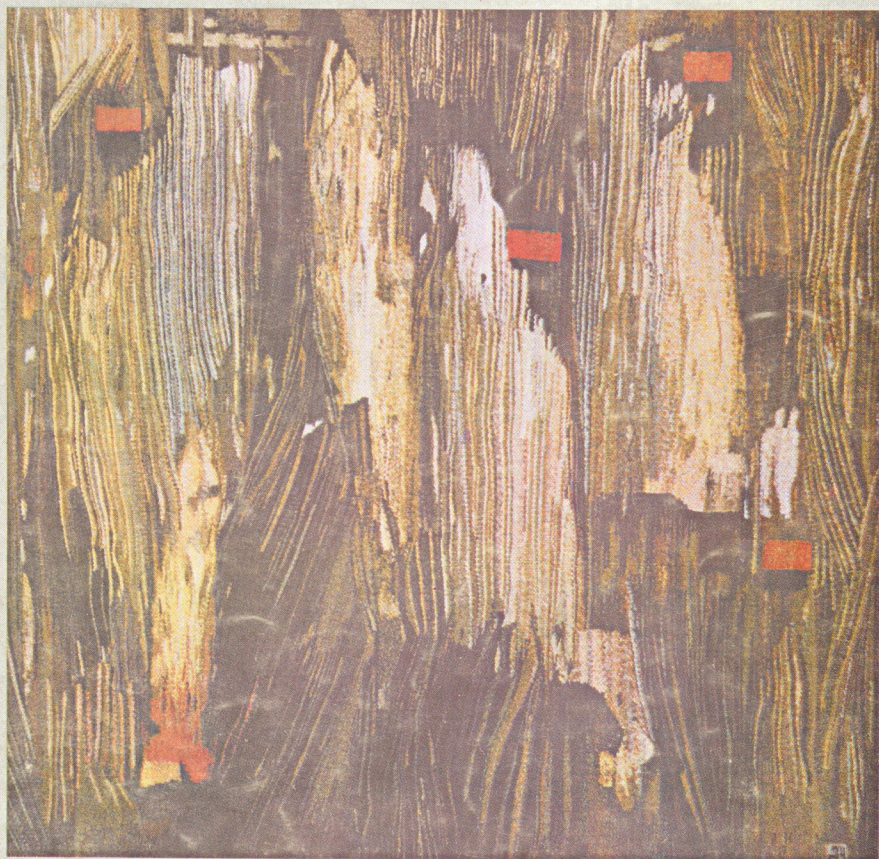

ცისკარი

სამსახურთ-სალიტერატურთ ჟურნალი

6-7 | 2002

ნინო ბასილია და რა შუაშია აქ თავები?!

პიესა ერთ მოკმედავად

მოკმედი პირნი:

ატაპი - 60 წლის

ლულა - 18 წლის გოგო

ნანა - აკაკის შვილი, 28 წლის

პალი - ლულას დედა

/შემოდის სამოციოდე წლის მამაკაცი. ილიაში ამოჩრბილი აქვს გაზეთში გახვეული ნივთი, რომელსაც არასოდეს იცილებს./

ატაპი - ორ-მოც-და-თვრა-მე-ტი წლისა ვარ. (პაუზა). ნუ კარგი, ორმოცდაცხრამეტის (გრძელი პაუზა), ითვლება პად შიისიატ, მაგრამ, აბა, როგორი სათქმელია სამოცი?! ძნელია! არა, ისე რუსებს ეს გამოთქმა კი კარგი აქვთ: პად შიისიატ, სემდისიატ, პად... მოკლედ, ვზროსლი ბიძა ვარ, როგორც ზოგ-ზოგიერთები მეუბნებიან. ახლა, მე რომ მკითხოთ, მშვენიერი მამაკაცური ახაკია, მაგრამ ზოგ-ზოგიერთებს რომ უსმინოთ, იტყვიან - სექსუალურად აღარ გამოიყურებო, ისაო, ესაო... კი მაგრამ, ხომ მყავს ექვსი წლის შვილი? ე. ო. შვიდი წლის წინ ხომ ვყოფილვარ სექსუალურად მძლავრი? და მერე შვიდ წელს ასე უეტრად მოაქვს ცვლილებები?

ია მუქინია ვლეტას. გოგოები ამაზე ირევიან (და ილიაში ამოჩრბილ ნივთს მაგიდაზე ღებს).

(ამ დროს შემოდის ოცდაათ წლამდე გოგო, მისი შვილი)

ნანა - მამა, ვის ელაპარაკები?

ატაპი - არავის. რა მოხდა, მაინცდამაინც ვიღაცას უნდა ველაპარაკებოდე?

ნანა - მაშინ, ვისზე ლაპარაკობ?

ატაპი - არავისზე. შენ რა, მაყურადები?

ნანა - რას ვშვრებოდი?

ატაპი - მაყურადები? როგორა აქვს ვაჟას? მოვიდა მოყურადადე ლაქარდიანის ენითა, სახელს ულოცავს ჭოყოლას, ლაღობს, არ არის წყენითა.

ნანა - რას ნიშნავს მოყურადადე?

ატაპი - მოყურადადე არ იცი, რას ნიშნავს?

ნანა - არა.

ატაპი - რას ნიშნავს და, შპიონს, ბატონო, შპიონს.

ნანა - არც კი გრცხვენია, მამა, მე და შპიონი, თუ მოყურადადე?

ატაპი - მე უნდა მრცხვენოდეს? ქართული ვერ გისწავლია და ევროპისკენ კი იქაჩები. იქნებ იმან აგირია თავგზა, იმ შენმა სერბმა თუ ხორვატმა... რას ეძანი მაგას?

ნანა - ბოფერენდმა?

ატაპი - ჰო, ბოფერენდმა.

ნანა - ჭერ ერთი, ჩემი ბოფერენდი სერბი კი არა, ხორვატია, მეორეც ქართულს იქეთ ვასწავლი, მე-სამეც...

ატაპი - ცივანია შენი ქმარი, აი ვინ არის. ცი-განი!

ნანა - მამა!

ატაპი - ჭიფისი, ხომ იცი, ჭიფისი. აი, ისინი (და მღერის)

ბამბოლით, ბამბოლით (თან წაიციკვებს). იმიტომაც ვერ ჩერდები ერთ ადგილას და ახლა ამერიკაშიც უნდა წახსკვია.

ნანან - მამა! შენ თუ ფულით მოციმა არ გინდა, პირდაპირ თქვი, რას აზრებდი იმას ციხეობას?

ბაბაძი - სწორად და იმულებით გადაადგილებული პირი თუ გინდოდა, რაღა უცხოელს დაეტყვი? ავტო ჩვენებურების მეტი რა არის? თან ერთ-ერთს საქმესაც გააკეთებდი. რას გადაგიკიდე იმ ადგილის? წაგიყვანს ამერიკაში ჩემი ფულით და იქ მივატოვებს.

ნანან - როგორც შენ მივატოვა შენმა ფრანგმა ცოლმა?
ბაბაძი - დიან, და ამიტომაც ვარ ყველანაირი უცხოელის წინააღმდეგი. შენ მხოლოდ შენი სისხლი და სწორი გაგვიგებს.

ნანან - ჩემი სისხლი და სწორი შენ ხარ, მაგრამ მიგებ?
ბაბაძი - ნანა, ფული იმიტომ კი არ გაქვლება, რომ მიგანებება, არამედ იმიტომ, რომ არ მინდა შენი გაშვება. ხომ მოგეცი რვა ათასი დოლარი, რაღაც საქმეში ვიდებო? ხად არის საქმე?

ნანან - არ გაამართლათ.

ბაბაძი - აღმანიები შედეგების მიხედვით მსჯელობენ. „არ გამართლათ“ - შედეგი არ არის. შედეგი ის არის, რომ თქვენ დაუღვევარი აღამიანები ხართ. შენ ის ციხეანი ვატყუებს, მე კი არ მინდა მოტყუებული და გაუბედურებული შვილი შემარჩეს ხელთ. თან ოცნებებდამხსნარეული.

ნანან - შენს საქმეებს ყოველთვის შედეგები მოსდევდა?

ბაბაძი - საქმეებს რაც შეეჩება - კი.

ნანან - პირად ურთიერთობებს კი ვერავისთან აგვარებ?

ბაბაძი - გეყოფა! შენი ყოველი მოსვლა სახლიდან ჩემი გაქცევით უნდა დამთავრდეს? შეიძლება სულ ერთსა და იმავე თემაზე ლაპარაკი? წავედო... რაღაც გულით მიგრძნობს, რომ ცუდად და ამთავრებ.

ნანან - (მაგილიდან იღებს გაზეთში შეხვეულს და აწველის) რაღაც გავიწყლებ... მე კიდევ შენზე მიგრძნობს გული ცუდად.

ბაბაძი - (ართმევს, ილიაში ამოიხრის) რომ გახვალ, კარი გამოკეტე, და საერთოდ, ეს თემა ჩემთან დაწერო.

ნანან - მოიცა, მეც მოგეყვები, სახლში მივდივარ.

ბაბაძი - თუ იმ შენ ციხეანა?

ნანან - ციხეები შენკენ მოიკითხებ.

(გაიღიან. აკეი ქუჩაში ღვას, თეატრის წინ. მიუახლოვდება გოგონა, სახელად ლუღა).

ლუღა - ბილითი ხომ არ გნებავთ? ზედმეტი მაქვს.

ბაბაძი - შვილი... უჰ... გოგონი. მაპატიეთ. მინდა ბილითი.

ლუღა - ხუთი ლარი.

ბაბაძი - კიდევ ერთი ხომ არა გაქვთ მეგობარ კოტესთვის?

ლუღა - არა. ჩემი მეგობარი უნდა მოსულიყო და გადაამკლავ. თუ ძალიან გინდათ, ჩემსას დავუთმობ თქვენს კოტეს. მე სხვა დროსაც ვნახავ.

ბაბაძი - არა, არა, რას ბრძანებთ. კოტეს მოუკვდა პატრონი, შავის თავი ნამდვილად აღარ მაქვს.

ლუღა - რა თქვით?

ბაბაძი - რა და, კოტეს სამჭერ აქვს ნანახი, ეყოფა.

ლუღა - კი ბატონო, აიღეთ. ხუთი ლარი.

ბაბაძი - ხუთი. ვაი, იწებეთ. ისე თუ შეიძლება, ათს მო-

გეკით და თქვენც დაგაპატიუებთ?
ლუღა - უაუ... თუ გნებავთ ბენზინზეც დამაპატიეთ, ავნი ამივსებ და სახლამდე მე მიგიყვანთ.

ბაბაძი - ბენზინსაც ჩავსახამ, გუნაცავლე, მანქანაში და, თუ თანახმა იქნები, ხსნად ყუასაც. რა გეკითათ?

ლუღა - ლუღა.

ბაბაძი - ლუტა?

ლუღა - ლუღა.

(თეატრში არიან და სკამზე სხდნან. სპექტაკლი მიდის. აკეი ნელა-ნელა ხელს გადასწევს მის სკამზე და ფრთხილად ჩამოადებს მხარზე. თან თავის მონოლოგს კითხულობს).

ბაბაძი - მინდა ახლა მე ეს სიყვარულები, ყვავილები, ბენზინი და ყავა? მაგრამ თავსაც რომ ვერ ვაკავებ? არაღა, რა საოცარი სიბოძო მიდის მესახან. ა, უუერო, გადავხვიე თუ არა ხელი, თვითონაც ჩემკენ მოიწია და მომეცა ტუქიასავით. ქალი-სთვის ხელი როგორ არ მომიხვევია, მაგრამ გამითმა რაღაც, გულთან... უცნაურად. დამანებე თავი თუ მძა ხარ (და ხელს იღებს). რა დროს გათბობაა. მე შეცნიერი კაცი ვარ და სერიოზულ პირობებზე ვმუშაობ. დავადებები უნდა დავამარცხო, საცდელი აპარატურა მჭირდება, ავტო, ლაბორატორიას ვაშენებ. იმ შემენბლობაში მაქვს ჩადებული მთელი სული და გული. ყოველ ნივთს, ავტურს, მინას ისე სათუთად ველოლიავები, ქალს ვერ მოუვლიან. ისე, ქალებიც საქართველოში შეყავდა. ამის ლოლოავის თავი აღარ მაქვს. მორჩა, ერთი თეატრის ბილითი, ერთიც ბენზინით ხავეც ავხო ხსნად ყუავი, და მშველთებზე მერე რა, რომ თინეჩერია და ლაწირაკი... ბრიტნი სპირის უყვარს. მე - ხულო ივლინასი. მერე რა, რომ ბრიტნი სპირის ჩემზე ორბოცი წლით უფროსია, სამაგიეროდ ხულო ივლინასის ორი ათასი ქალი ჰყავს გაუიმული.

ლუღა - რამე მითხარით?

ბაბაძი - რა შესანიშნავად თამაშობენ. რა არის მაინც ეს ხელგონება. ავაცმუკებს კაცს.

ლუღა - არ მეგონა, თუ ასეთი მგრძნობიარე იყავით.

ბაბაძი - მე? ნუთუ ბრიყვობს ხავე მაქვს?

ლუღა - არა. ეს არ მიკადრებია. უბრალოდ, ცოტა ცივი გამომეტყველება გაქვთ.

(სპექტაკლის შემდეგ)
ბაბაძი - სახლში ხომ არ მობრძანდებით? ყავაც გეპატოვებით!

ლუღა - ისეც ყავა? თქვენ ხომ უკვე ჩამისხით ყავა მანქანაში?

ბაბაძი - მაშინ დღუღე.

ლუღა - რომელი ლუღე გაქვთ?

ბაბაძი - ჰეინეკენი.

ლუღა - უაუ!

ბაბაძი - რა ბრძანებთ?

ლუღა - ლუღი მიყავრს-ზეთი.

(შეიღიან ოთახში, კვლავზე წახატებია, მაგილაზე სურათების ალბომი. ლუღა ყველაფერს ინტერესით ათვალიერებს).

ლუღა - მოგეწონათ სპექტაკლი?

ბაბაძი - მოდი, შენნობი ვილაპარაკოთ.

ლუღა - კარგი, მოგეწონა სპექტაკლი?

ბაბბი - ისე, რა.

ლუდა - რატომ ისე რა?

ბაბბი - იცი, ლუდა გენაცვალე, მე ჩემი თაობის ხალხს ვარ მიყვები. არ შემძლია ეს მოდერნიზმი, სიცოცხლის ხარისხი სულელური რომელების გამო. ის სექტაულზე ყოფნა შემრცხვა კიდევ. მართლმე ვიყავი ამხელა.

ლუდა - ამხელა როგორი, მაღალი?

ბაბბი - ამდენი წლის.

ლუდა - მეგრ რა, სამაგიეროდ ყველაზე სექსუალური იყავი.

ბაბბი - არა, მე მაინც სხვა თაობა ვარ.

ლუდა - ჰოდა, ადექი და გახსენი შენი თაობის მსახიობების თეატრი, მოწვევი ას წელს მიტანებული მასურებელი, ოღონდ სკამების ქვეშ სულდობის მივლვა არ დაგავწყდეს. რა იცი, მარცხნი არ მოვივლებ ვინმეს სექტაულის მსვლელობისას.

ბაბბი - დამცინი, არა?

ლუდა - დაცინი, ჰო! გააწყალეთ გული ყველაფრის მიუღებლობით. ის არ მოგწონთ, ეს არ მოგწონთ. იქ სარდაფა და ვერ ჩავალი, იქ უწყალო სიტყვებს ამბობენო, იქ ახალგაზრდები არიანო, იქ - მოდერნიო. აბა, რა გინდა, რა? ჩემგლა გვოვები მოგწონს და ჩემსელების შემქმნილი ნელოვებია არა?

ბაბბი - შენელები კი არა, მე შენ მომწონხარ.

ლუდა - რატომ? მე ხომ მოდერნი ვარ შენთვის. მე ვუსმენ როსა, რებს, ვცეკვავ გამაყურებელ მუსიკასზე, მიიანს ჭიბი, ან სულაც ნანევარი მუცელი, ვსვამ, ზოგჯერ კოკაინსაც ვცნობავ, ავიღებ დროს ლექსებსაც ვწერ. მაგრამ იმასაც მოდერნულს: კოცნებზე, ქალის საშოზე და კაცის სექსუალობაზე. როგორ შეიძლება, მოგწონდე, როგორ?

(ამ დროს ალბომის თვალღერებისას სურათებში მიაგნებს ღია ბარათს, წაიკითხავს და ვაიკებელი შეგრძავს)

ლუდა - ეს შენი ღაწერილია?

ბაბბი - რას? ის?

ლუდა - ეს ღია ბარათი.

ბაბბი - რა წერია ასეთი მაგ ღია ბარათზე?

ლუდა - რა? სულ ოთხი წინადადება, მაგრამ ვფიქრობ, ძალიან მნიშვნელოვანი.

ბაბბი - მარგენე!

ლუდა - მიიცა, მე თვითონ წაკითხავ: „ღელა გილოცავთ ახალ წელს. იცოცხლეთ დიდხანს. ჩვენზე ნუ იღარდებთ. ყველანი კარგად არიან. იმდენად კარგად, რომ შეგრცხვებთა კიდევ. თქვენი აკაკი“.

(ღელა სერიოზული სახით მიაშტერდება)

ბაბბი - რას მიყურებ?

ლუდა - მიკვირს.

ბაბბი - რა ვიკვირს?

ღელა - ის, რომ ეს შენი ღაწერილია.

(აკაკი აღშოვდება)

ბაბბი - რას მიყურებ ეგზოტიკურ მცენარესავით? შენ რა გგონია? ზნეობრივად მე ყველაფერი ნორმაში მაქვს. სინდისიც გამაჩნია და სულთერებაც. შეიძლება, ვიდაცაზე ათასი ლარით მეტი შემოდეს, მაგრამ კარგად მესმის, რაც წერია მაგ ბარათზე.

ლუდა - *(ღაბნული)* არა, არა, მამატივ, არ მეგონა, თუ კარგად ცნობრების სიტუაციის შეგრძენა გაგანდა. იცი, ეს ძალიან ბევრს ნიშნავს.

ბაბბი - *(თავისთვის ჩაილაპარაკებს)* დიდები და ელამარაკე ახლა ამ ღაწერას.

(ღელა საწლის მიუხალვოდება და გადაშლილი წივის ყდას დახედებს)

ლუდა - შენ რა, ლექსებსაც კითხულობ ძილის წინ?

(აკაკი აიჭრება)

ბაბბი - ჩემი გოგო, შენ იქ, თეატრში, ანტრაქტის დროს ვინმემ ჩემზე რაიმე არასწორი ინფორმაცია რომ არ მოგაწოდა? ან იქნებ დეგენერატის გამომეტყულება მაქვს?

ლუდა - კარგი, კარგი. მამატივ. არანაირი გამომეტყულება არ გაქვს.

ბაბბი - ა, კიდევ. გამომეტყულება არ არის ეს? *(ცხაზე ორივე ხელს იკიდებს და თავს აქეთ-იქით ატრიალებს. ვაზეთში შეჩვეული ნივთი ისევ ილილიან აქვს ამორილი)... აბა, რა არის? აბა რა ჭანდაბაა ეს? ლექსებსაც ვკითხულობ, ბალანო, პოემებსაც და ანა კარენინაც წაკითხული მაქვს.*

ლუდა - უაუ, რა კარგია. ეს ის ბოზი ანა არ არის, საცოდავი მუშუ მატარებელს ბორბლებში რომ ჩაუვლო?

(აკაკის ვაიკებლი თვალს რომ წააწყდება, მივა, შუბლზე აკოცებს და ეტყვის)

ლუდა - ვესმობო.

(შემდეგ კელზე სურათების თვალღერებას დაიწყებს)

ლუდა - აბა, ეს რა სერიოზული მხატვრობაა!

(მერვ ერთ სურათზე სუნთქვა შეეკვრება და აკაკის მივარდება)

ლუდა - ის ნახატი ორიგინალია?

ბაბბი - დიან. ორიგინალია.

ლუდა - იცი, რომ ეს შავალია?

ბაბბი - ნუთუ, დაველაბა... არა, არ ვიცი *(ნიშნის მოვებით)*, საკუთარ ხანში, საკუთარ კედელზე რა მიკიდა, არ ვიცი!

ლუდა - იცი, ეს ჩემი საყვარელი ნახატია. რაღაც საოცრებაა.

ბაბბი - დიდი არაფერი. ერთი ჩვეულებრივი ნახატია.

ლუდა - არა, ეს არ არის ჩვეულებრივი ნახატი. ეს არის სიყვარულით აღფრთოვანებული დედას აფრენილი წველის გახეირნება ქალაქის თავზე. ამ ნახატს ასეც ქვია: „გახეირნება ქალაქის თავზე“.

ბაბბი - მაგ წველის სიყვარულისა არაფერი ეტყობა.

ლუდა - ეს შენ გგონია, რომ არ ეტყობა, სინამდვილეში კი მამაკაცმა სიყვარულისგან ცაში აიტაცა ქალი და ფრენენ.

ბაბბი - თუ სიყვარულისგან აიტაცა, მაშინ რატომ აქვთ ასეთი ნატანჯი სახეები? თუ ერთმანეთი უყვართ და ცაში დაფრინავენ, რატომ არფერი ეტყობათ სახეზე? გჭმობის ნახანს რომ მაინც უნდა ჩანდეს?

ლუდა *(იძულავრებული)* - შენ რა, ასეთ ბარათებს სწერს დედაშენს, დამდამბობ ძილის წინ ლექსებს კითხულობ, ოთახში შავალი ვიკილი და თავად სახეზე რაიმე ეტყობა? რაიმე გამომეტყულება გაქვს? არა! აი, რომ ნედავ, გამომეტყულებას შეუძლია, აღდამანის შეცდომაში შეყვანა, თუ დაკვირვებული თვალს არ გაქვს. ამ სურათზე ორი აღმანის ბუნდირებაა გამონატული... მაგრამ, სამწუხაროდ, შენ ამას ვერ ხედავ. ბოლო დროს გყვარებია ვინმე?

(აკაკის ილილიაში ამორილი ნივთი მიაშტერდება)

ლუდა - რა არის ეს? *(და ილილიაზე მიუთითებს)*, რატომ

არ დადებ სადმე, რატომ გაქვს სულ ილიაში ამოჩრდილი? რა, იარაღია?

ბაბბი - არა!

ლუდა - ნარკოტიკი?

ბაბბი - არა!

ლუდა - აბა რა?

ბაბბი - შენ ამას ვერ გაიგებ. შენთვის ის გაუგებრობაა.

ლუდა - კარგი, გავანებოთ თავი მაგ გაუგებრობას. მოიცა, რატომ გაქვს განვეული კანდისკის ილუსტრაციაში? მოიცა, მოიცა, შემოაცალე რა!

(აკაკი ერთ ფენას შემოაცალის, გაზეთში განვეული ნივთი ისევ რჩება. ლუდა ქალაქის შლის და ხელით ასწორებს მაგიდაზე).

ლუდა - ვიყვარს კანდისკი?

ბაბბი - კანდისკი არ მესმის, ვერ ვგრძნობ.

ლუდა - რატომ?

ბაბბი - იმიტომ, რომ ვერ გავიგე, და ალბათ, ვერც ვერასოდეს გავიგებ, რატომ ხატავენ ადამიანები იმას, რასაც გაუწლი ფიქრობენ მხოლოდ და არ უნდათ, სხვასაც გააგებინონ. აბა, რა არის ეს ხანუბი, კუმბები და რომბები?

ლუდა - აბა, რა გესმის? მაგდანას ლურჯა? ცოცხალმკვდარი ვირი ხევეში რომ გვინდა და მაგდანას ობოლი ბაღნები წყალს რომ ასხამენ? არა? ეს გესმის, ხომ? და კანდისკი - არა... ლურჯა კიდევ იმიტომ გესმის, რომ ვირს კარგად ეტყობა, რომ ვირია, თან ნახევრადმკვდარი, ხომ? იმასაც ხომ არ ვიჭირობ, რომ ვირი ლურჯი ფერისაა და იმიტომ ქვია ლურჯა?

ბაბბი - აქ რისთვის მოხვედი, ლექცია რომ წამოიკითხო, თუ ლუდი მიირთვა?

ლუდა - კიდევ?

ბაბბი - რა კიდევ?

ლუდა - კიდევ, ლუდი რომ დავლევ და ლოგინში ჩავიწვები, არა? შენ გგონია, თეატრში გვერდით რომ მიქეჭი, მანქანაში ბენზინიანევი უკვა რომ ჩამოსხნ და ახლა ლუდიო მქეპავ, შემძლია, უცებ ლოგინში ჩავტეხ, არა?

ბაბბი - არა, რას ამბობ, შენ იმხელა შეურაცხყოფა მომაყენე, ამის შემდეგ როგორ ვიფიქრებ, რომ თქვენიხთანა მოდერნიზებული ადამიანი მე მიკადრებს.

ლუდა - რა შეურაცხყოფა?

ბაბბი - უმეტრეველი სახე, უგრძნობი, უცოდინარი - ანა კარინინა და მაგდანას ლურჯა არ მესმის, და თან ხელოვნებაშიც ვარდებგვა ქმინია. მე მეცნიერი კაცი ვარ, ეგერ ლაბორატორიას ვაშენებ, მთელი ღღე მუშებთან ვაგდივარ ცემენტში და გაჭში ამოვანალული და შენ კიდევ გინდა კანდისკის სამკუთხედებში და ოსკუთხედებში ვერკევიდი? ან როგორ გავიგო, რატომ დახატა შავალმა წითელი ებრაელი მაინცდამაინც წითელი და არა ნარინგისფერი ან რთვა? იმიტომ რომ კომუნისტებმა ებრაელებიც გააწითლეს? თუ სიბრაზისგან იჭაქება და იმიტომ წითლებდა?

ლუდა - კარგი. გაანებე ებრაელებს თავი, თორემ ანტიკომუნისტის მარკას მოაკარგვენ... არც ისე ძნელია ხელოვნებაში გარკვევა, როგორც შენ გგონია. ახლავე ავიხსნი ვევალფერს. აი, მაგალითად, ავიღოთ სპილო.

ბაბბი - სპილო?

ლუდა - სპილო (იღებს ლოგინზე დადებულ პლუშის

სპილოს). როგორ შეგვიძლია, მოვეკლათ სპილო?

ბაბბი - ცოცხალი?

ლუდა - ცოცხალი.

ბაბბი - ჭერ ერთი, რატომ უნდა მოვეკლათ სპილო?

ლუდა - ეს უკვე მომწონს! ეს შენი ჰუმანურობის მაჩვენებელია. მაგარ ნელოგენბისთვის მარტო ჰუმანურობა საკმარისი არ არის. უნდა ჩართო მთელი შენი ფანტაზია, წარმოდგენა, ილუზია და ყველაფერი თუკი რამ გვაჩანია, და ასე თუ გიჭიხს ჩვეულებრივი სპილოს მოკვლა, წარმოდგინე, რომ სპილია ლურჯი და მაშინ როგორ მოვეკლათ ლურჯი სპილო?

ბაბბი - ლურჯი სპილო რაიმე კავშირშია წითელი ებრაელებთან?

ლუდა - ამას მერე გეტყვი.

ბაბბი - ლურჯი სპილო რომ არ არსებობს?

ლუდა - როგორ არ არსებობს?! ჩვენს ფანტაზიაში ყველაფერი არსებობს. ესე იგი, არსებობს ლურჯი სპილოც. როგორ მოვეკლათ?

ბაბბი - არ ვიცი და ვერც წარმომიდგენია. ალბათ, დინამიტით ან ატომური ბომბით.

ლუდა - არა. ლურჯი სპილო უნდა მოვეკლათ ლურჯი სპილოს მოსაკლავი თოფით.

ბაბბი - ვაუ!

ლუდა - ვაუ კი არა, უაუ!

ბაბბი - (იბურბებს) უაუ!

ლუდა - ხომ გითხარი, მთავარია, ფანტაზია ჩართო-მეთქი. ახლა მითხარი, როგორ მოვეკლათ... მოიცა, იმაზე ხომ შეგთანხმდით, რომ ფანტაზიაში ყველაფერი არსებობს? (აკაკი თავს უქნევს). ახლა მითხარი, როგორ მოვეკლათ წითელი სპილო?

ბაბბი - ალბათ, წითელი სპილოს მოსაკლავი თოფით.

ლუდა - არა, ეს ხომ უკვე განვიღოთ ეტაპია, ამაზე ახლებურად უნდა ვიპრობინოთ.

ბაბბი - ანუ?

ლუდა - ანუ, წითელი სპილო უნდა მოვეკუდოთ, სანამ არ გაღურებდება და დავახლოთ ლურჯი სპილოს მოსაკლავი ტყევიბი.

ბაბბი - საინტერესოა.

ლუდა - ახლა მითხარი, როგორ მოვეკლათ მწვანე სპილო?

ბაბბი - (თავისთვის ლაპარაკობს) თოფი - განვიღოთ ეტაპია, მოვუღვა ც განვიღოთ ეტაპია, (და ხმაბალით) ალბათ, უნდა ჩამოვხარჩოთ...

ლუდა - არა, არა, არა. მწვანე სპილოს უნდა მოვუყუეთ ძალიან სასაცილო ამბები, ცოტა შევფლტინოთ, რომ ჩაბუთრდეს, სანამ არ გაწითლდება, როცა გაწითლდება, უნდა მოვეკუდოთ, სანამ არ გაღურებდება და მერე უკვე ლურჯს უნდა დავახლოთ ლურჯი სპილოს მოსაკლავი ტყევიბი.

ბაბბი - უაუ... რა მაგარია... აი, სად გამოაღვა შავალს ფანტაზია. ესე იგი, ის ებრაელი იყო რაბა, მერე გააბრაზეს, ან სასაცილო ამბები ჩაბუთრეს, რომ გაწითლებულიყო და მერე ისრაელში გადაასახლეს, ხომ? და შავალმა გაწითლებული ებრაელი გადასახლებების წინ დახატა. ისრაელში კიდევ ვიღავ არაბი ტერორისტები სპილოს მოსაკლავი თოფით მოკლავს იმ საცოდავს, არა!

ლუდა - ძალიან პრორესულიად აზროვნებ.

ბაბბი - ხომ გითხარი, მეცნიერი კაცი ვარ-მეთქი.

ლუდა - კარგი. ახლა მითხარი, როგორ უნდა მოვეკლათ ყვითელი სპილო?

სპაპი - ეს უკვე იოლი ამოცანა, გენაცვალე. ყვეთელი სპილო ჩავსვით ყინულბუნებში, სანამ სიცვისგან არ გაშვწვანდება, მერე მოვუყვებით სხსაცლო ამბებში, სანამ არ ჩაბუყვანდება და გაწითლდება, მერე მოვეუდლოთ, სანამ არ გალურჯდება და მხოლოდ მერე უნდა მოვკლათ ლურჯი სპილოს მოსაკლავი თოვით.

დუშა - იოლოლო შენი ვერ გამოიციან!
სპაპი - რატომ?
დუშა - იმიტომ, რომ ყვეთელი სპილო ბუნებაში არ არსებობს.

სპაპი - როგორ თუ არ არსებობს?
დუშა - აი, ასე, ჩვეულებრივად, არ არ-სებობს!
სპაპი - მითცა, წითელი, ლურჯი, მწვანე არსებობს და ყვეთელი - არა?
დუშა - არა!

სპაპი (ბლავის) და მე ამას როგორ უნდა მივხვდეთ?
დუშა - ისევე, როგორც ხვდებიან კანდინსკი, შაგალი, ლაოლი...

სპაპი - ჰოთო, ეგენი ხომ სულ სპილოებზე ნადირობდნენ, აი!
დუშა - კარგი, ნუ ნერვიულობ. საშიში არაფერია. მართალია, ფანტაზია ფანტაზია არა გაქვს, მაგრამ სანაცვლოდ, სხვა ნიბილი გააჩნია.

სპაპი - მაგალითად, რა?
დუშა - მაგალითად, ძალიან სხვანაირი ხარ. ფრთილი რომ ცოცხალი იყოს, ყველაზე სექსუალურ მამაკაცად გადარებდა.

სპაპი - მინაქ ფროიდის უყურებ, გოგო, შენ? ყოველი წაგრძელებული ფიგურა ფალოსი რომ ჰგონია და აკეულ ნახევრით - ვაგინა?!

დუშა - მინაქა შენ თვითონ ხარ. ახლა იცი, რამხელა კომპლემენტი გითხარა?
სპაპი - მე ვარ მინაქი?
დუშა - თუ არა ხარ, მაშინ მითხარი, რა გინდა სამოცი წლის კაცს თვრამეტი წლის გოგოსთან?

სპაპი - ე, ელპარაკე ახლა ამას. ჭერ ერთი, მე სამოცის კი არა, ორმოცდაცხრამეტის ვარ. მეორეც... შეცნეირი. მესამეც... (და ენა ებუბა. პაუზა)

დუშა - რა მესამეც? ერთი ამ მესამეც მაინტერესებს. თქვი, უნდა გამოვცადო.
სპაპი - შენი საცდელი ვირთხა ვარ მე?
დუშა - არა, მაგრამ მე ერთი საცდელი ვირთხა ვიცოდი, რომელიც ბაროკაშერაშო იქნა, ტვინის სენსორები ორ დილაქზე ჰქონდა მიერთებული და მხოლოდ ერთ დილაქს აჭერდა დრუწს.

სპაპი - რა დილაქებზე ლაპარაკობ. ამასაც ფანტაზიის ჩართვა უნდა?
დუშა - არა. ეს ნამდვილი ექსპერიმენტი იყო. ვირთხამ ერთხელ თითო-თითო დილაქს ჩამოჭრა დრუწნი. ერთმა შიშშილის გრძნობა დაუცხრო, მეორემ კი - სექსუალური მოთხოვნილების. ჰოდა, მას შემდეგ, რაც ვირთხამ ორნაგაში განიცადა, სულ ამ მეორე დილაქს აჭერდა დრუწს.

სპაპი - მერე?
დუშა - მერე ის ვირთხა მალევე მოკვდა.
სპაპი - რამ მოკლა, სექსმა?
დუშა - არა, შიშშილით. დაავიწყდა, რომ ამ დროს ჭამაც საჭირო იყო.

(აკაკი იღებს ილიდიან შეფუთულ ნივთს, მაკიდაზე ღებს და ნელ-ნელა ხსნის. ბოლოს, როცა ვადახსნის, ვამონღდება მკვლარი თავი. დღეა ვაოვრებული უყურებს.)

დუშა - და რა შუაშია აქ თავივი?
სპაპი - რა შუაში იყო ყვეოელი სპილო, საცდელი ვირთხა, მაგდანას ლურჯა, წითელი ებრაელი და ნელოკენბა? აქა, ჩართე ახლა ფანტაზია და თქვი, რა შუაშია აქ თავივი?

დუშა - საიდან მითატნე ეს თავივი აქ?
სპაპი - მოსკოვიდან ჩამოკვნიდა.
დუშა - მერე, დეკლარაციაში ჩაწერი?
სპაპი - არ ჩამაწერინეს. კონტრბანდალაო.

დუშა - მკვლარი თავივი კონტრბანდალაო?
სპაპი - დიან, ბატონო. ასე ჰქონდა ილიაში ამოჩრთილი და მებუყვები დამეტატენე, გინდა თუ არა, ვახსენიო.

დუშა - მერე?
სპაპი - მერე გავხსენი და არ გავატანთ, კონტრბანდალაო.

დუშა - მერე მაინც როგორ ვადმოიტატენე?
სპაპი - როგორ და, ვუთხარი, ეს არის ჩვეულებრივი ხორცის ნაჭერი. აი, მაგალითად, ამ თავივისხეზე რომელიმე ჩემი ნაწილი რომ ჩამოეჭრა, ვავახვიო ვაზეთში და ამოვიდო ილიაში, საბაუოს ვერ გავივლი-მეთქი?

დუშა - მით რაო?
სპაპი - ვერაო.
დუშა - რატომ?
სპაპი - ჩართე ახლა ფანტაზია. რატომ და, ადამიანების ორგანოებით ვატრობაში დავედებაო ბრალიო.

დუშა - კი მაგრამ, ის ორგანო თუ შენია...
სპაპი - არ ჰქონია მნიშვნელობა. შენი თუა, თავის ადგილას უნდა იყოს და არა ილიაშიო.

დუშა - და რად გინდა ეს მკვლარი თავივი? მოიცა, მართალია მკვლარია? (თბის ოდენე შეახებს, წიწვილი) რატომ არ ავღებ? ამდენ ხანს ილიაში მკვლარი თავივი გქონდა ამოჩრთილი და ისე მე-ლაპარაკებოდი? თეატრშიც ეს გყავდა?

სპაპი - აჰ, ეს გრძელი ისტორიაა. ამას შენი ფანტაზია ვერ გაქნავს.
დუშა - რა იცი, ექნებ გავქაჩო.
სპაპი - ეს პატარა არსება ჩემი იმედი იყო. უდიდესი მისია ეცისრა.

დუშა - ვის, ამას?
სპაპი - დიან, ამას. ოგი იმიტომ კი არ მოვლენია დუნიანს, ყველა დანარჩენი თავივი მართლ საშოვარზე ცეცხლსულა და ნავაგუმი ეცხოვრა, სხვა თავივიმთან ცხოველური სექსი დავმყარებინა მხოლოდ გამრავლების მიზნით და ჩავექ მისი პატარ-პატარა თავუნიების მუცლის მანკანეთქად ხან ვის სახლში შემჭვრალიყო და ხან ვის რესტორანში. ეს არ იყო ჩვეულებრივი, ბანალური, ტრივიალური თავივი. ოგი იმიტომ მოველენია ქვეყანას, რომ კაცობრიობის უდიდესი ტვირთი ეცისრა.

დუშა - შენ რა, მაგაყვებ?
სპაპი - სულაც არა. მან საკუთარი სიცოცხლე შეღისი პრეპარატის გამოგონებას, ჩემს ექსპერიმენტებს დაუმორჩილა. ეს არ იყო ჩვეულებრივი თავივი. ეს იყო საცდელი თავივი (თავისკვე რაიბრება). თავივიც არ ყოფილხარ შენ, არამედ პატარა, უსუსური არსება, რომლის სხეული ყოველი იმეცის შეყვანაზე ხან ციებდაივით ძაგვაგებადა, ხანაც ლამის უსულად ევლო შუშის საოაუტრში. მე ხომ შენი სიცოცხლის შენარჩუნებაში მთელი ძალით ვცდილობდი.

დუღ - აკაცი, ნუ მაშინებ, გზოვ.

ბაბაძი - გაშინებ? შეშინებული მე ვარ. შენ რა გაქვს შესაშინებელი. შენ არ იცი, რა ტანჯვის ფასად მარჯუნა ეს თავგი მწვანების საერთაშორისო ორგანიზაციამ, რომელმაც ხელწერილი ჩამომართვა, რომ თავს არამც და არამც არ მოვცლავდი წველებით. ვინაიდან თავგაც ცოცხალი ახლებაო, და მანამ ვამყოფებდი ჩემთან, სანამ ბუნებრივი სიცხელილი არ ეწვეოდა.

დუღ - მერე, ბუნებრივად მოკვდა?

ბაბაძი - არა! შემომაკვდა მაინც.

დუღ - და რატომ ატარებ თან?

ბაბაძი - მწვანებთან ხელმოწერილი დოკუმენტის მიხედვით, მისი, ნუ თავგის გადაღების უფლება არ მაქვს.

დუღ - როგორ თუ არ გაქვს?

ბაბაძი - აი, ასე უბრალოდ, არ მაქვს.

დუღ - აბა, სანამ უნდა ატარო იღლით?

ბაბაძი - მანამ არ გაიხრწნება.

დუღ - და ეს როდის იქნება?

ბაბაძი - არასდროს!

დუღ - როგორ თუ არასდროს?

ბაბაძი - არასდროს იმიტომ, რომ ჩემმა ინექციებმა ისეთი ბალნაშირება გაუკეთა, არასდროს გაიხრწნება. საცდელი ექსპერიმენტის დასკვნაში კი ვერ დავწერე, რომ შემომაკვდა. დავჯავშინე მისი და მალე გადავიქმენს-თქო. თორემ ისეთი ჭარიშებია, მთელი ცხოვრება ვერ გადავიხდი.

დუღ - ლაბორატორიას რატომღა აშენებ?

ბაბაძი - ეგება წამოვაცუნო.

დუღ - მკვლარის გაცოცხლება გინდა? თავგი უნდა წამოვაცუნო?

ბაბაძი - რა გავაკვირდი?! ფრანკენშტეინი არ გავიგია?

დუღ - როგორ არ გამოვიდა, მაგრამ თავგი-ფრანკენშტეინი პირველად შესმის.

ბაბაძი - ჰოდა, ჩართე ახლა შენი ფანტაზია. ხომ მაგარი ხარ!

დუღ - აქ ჩემი ფანტაზიაც კი უძლურია. ისე, აგქტრა ერთი კუბო ამის ზომაზე, დაჯელო სახლში და იქნებ დაჯეტრია მიწზე, თუ ამისთანა უპატრონო და მისიადაკისრებულია, ერთი კუბოს დაღისი კი ყოფილა.

ბაბაძი - საბაზოზეც ეს მითხრეს. რატომ გაქვს ილიაში ამოხრილი, გაწვთებში გაწვეული და რატომ კუბოთი არ გადაგაქვსო. თურმე კუბოში ჩაწვენილი კონტრაბანდლად არ ითვლება.

დუღ - მერე, როგორ გადამოიტანე?

ბაბაძი - ვარცხნი ცნობა, მკვლარი კი არა, სძინავს-მე-თქი და ძლივს დავაჭერე. ახია ჩემზე. მოვიხილეთ მეც კაცობრიობის გადაჩრჩენა. ლამის გუფის იარაღიყი მომაკერონ.

დუღ - კი მაგრამ, ილიაში ამოხრილი სულ თან რატომ დავაქვს? სახლში ვერ დატოვებ?

ბაბაძი - მერე მართლა რომ გადავიძვინო? საქმე იმაშია, დუღად, რომ მეც მჭერა.

დუღ - რისი?

ბაბაძი - იმისი, რომ სძინავს და შეიძლება ყოველ წუთს გადავიძვინო.

დუღ - შენ ეს თავგი საქართველო გგონია, თუ როგორ არის შენი საქმე?

ბაბაძი - არ ვიცი. დავიდალე. არაფერიც არ გგონია. გუშინ ვილაც ქალმა დამირეკა, ქუჩის თორმეტ ძაღლს ვუვლი, დაქმენარეო. დავენბარე. მა-

გრამ მეც ხომ ჩემი პრობლემები მაქვს. აგერ, ამხელა თავგის საკითხი მაწვეს კისერზე.

დუღ - რა თქმა უნდა (ირონიულად). აქლემების ფერმიდან ჩერ არ დაუბრკადო?

ბაბაძი - არა. რა, ესეც არსებობს?

დუღ - ჯერ არა, მაგრამ მალე იქნება. მე ვაპირებ შეეძინა ამხელაზე აქლემებისგან ფერმა, მერე ფერმერთა ფირმა და აქლემების საზოგადოება. ხომ გითხარი, ეველ-ფერი ფანტაზიაზე დამოკიდებული. მთავარია, ფული იყოს. შენც გაავწერიანები იმ საზოგადოებაში.

ბაბაძი - ერთ-ერთი აქლემად?

დუღ - შენ აქლემი ცუდი ცხოველი გგონია?

ბაბაძი - იღივ მაღლობა, ასეთი პატვისისთვის.

დუღ - როცა თავგი, თანაც მკვლარი თუ მიძინებული, ასეთი მნიშვნელობის სუბიექტია შენს ცხოვრებაში, ცოცხალ აქლემს ვერ დამიწუნებ. თან რა კაგარდ უძღვრს: აქლემთა საზოგადოება. რითი განსხვავდება ადამიანთა საზოგადოებებსა? ჭამს, ჭამს და ამ თავის ნაჭამს თავისსავე კუჭში ინახავს. მერე ქვეყანაც რომ დაიქცეს, უნდაპირი ქარიშხლი ამოვარდეს, დედამიწის ზედაპირი ქვეშაშ დაფაროს, იმას არაფერი ედარდება. დანაშაუგი კუჭში აქვს.

ბაბაძი - ისე ლაპარაკობ, პირდაპირ პარლაშენტის სხდომაზე წამოხა თავი.

დუღ - კარგი, სხდომაზე რომ არ გეგონოს თავი, ჩემს ლექსს წაგიკითხავ.

(გამოთქმით და სარკასტულად კითხულობს):

ავფორიაქი. შენ ვამო კინაღამ ქვეშაშ წამილა, კილამ ვაგეყული.

რა მოხდა მაშინ, რად გამექციე, რატომ გაცივიდი? მე თავგითან ყოფნა მიყვარსო მარტო, ეს რა წამოვცედა, კილამ დავცილი.

კილამ თავზე დამეზხო მთავრე. დაგავიწყდა, რომ სულ ახლობან ხელით მატარე. სანამ ვარსკვლავებს თავს მივადგოდი, ათასყერ მიინც გამოვგეტრიე.

მაშინვე გეთქვა, რომ არ გიყვარდი, რას მომატრიე შენი ცხოვრების ტანჯვა-ვაება. დამამავე ვარ? და თუ არა ვარ, რაზედ გამაწირე. თუკი იცილი, ვერ მიყვარებდი, რად დამამიტირე.

არ ვინდა ახლა თავის მართლებდა. ნუ შეეცლები, ცრემლი მაწვენი. მსურს, ჩავისახლდე გაყინულ სულში და გვირილებად აღმოვაცენო.

ბაბაძი - დუღა, შეიძლება, გააკოცო?

დუღ - მხოლოდ ჭიპზე.

ბაბაძი - კი მაგრამ, საყურე რომ გიკეთია?

დუღ - მაშინ, სად ვიხილა რომ მაკოცო?

ბაბაძი - მხარზე, ყურის ბიბილოსთან და მუხლის თავზე.

დუღ - რაღაც არ მომწონს ამგვარი დაკონკრეტება. შენ რამე გადახარები ხომ არ გაქვს?

ბაბაძი - თუ არ ჩავთვლით იმას, რომ თავგს დავატარებ იღლით, გგონია - არა!

დუღ - შენი თავგი მგისია, კაცობრიობის გადაჩრჩენელი ყოფილა და მაგას „გადანარს“ როგორ და-

გუჰანგბ.

ბაბბი - დუდა, ეს თავი მართლა არ არის უბრალო თავი. არც ზედმეტი სორცის ნაჭირი გეკონოსო. ეს თავი დიდი დანიშნულების მატარებელია. შენ გგონია, მართლა იმ კონტრაქტების შეშინა, რომლის მიხედვით მისი ვადადების უფლება არა მაქვს? არა! უბრალოდ ვერ ვაგადებ. რადგან დღეს ამანუ ძვირფასი, ამანუ მნიშვნელოვანი საქაროში ვერაფერი აღმოვაჩინე. ყველაფერი გაუფასურებულია და თითქოს ვეკლანაირ ღირსებას ამ თავში მოუყარია თავი. ხმაც არ ამოუღია, ერთხელ არ დაუწრიბინია, ისე ატარა საქუთარ სხეულში კაცობრიობის ვადარჩენის ვალდებულება. თითქოს გრძნობდაო, იცო? თითქოს გრძნობდა, რომ რაღაც მნიშვნელოვანს ემსახურებოდა, ეწირებოდა. ამ თავში ადამიანების ვადარჩენის პროცესი ვითარდებოდა. ახლა კი პროცესი შეწყდა... და თითქოს მეც შეეწვეტე სიცოცხლე. ან შეეწყვედა მასში, ამ პროცესში. ჩემი ვამოგადინარე კი - თავში. გეხმის? აქედ სიცოცხლე თავში შეწყდა. ამ ცხოვრებაში კი არა, ჩემთვის გამოყოფილ სასიცოცხლო თანაკვეთში ი არა, ამ მატარა თავში. ვაიფე? თითქოს ჩემზე დაციხებული ადამიანების ვადარჩენის მისც ამ თავში იყო. თითქოს მეც ამ თავში ვიყავი ჩემი ტრანსკლმთან-ფესსაცლთან-მარახურობანად. და, როცა ახლა თავში, მასთან ჩემი თანაცხოვრების პროცესი შეწყდა, თითქოს კაცობრიობის ვანგითარებას აზრის დეკარგა და ჩემ ყოფნასაც.

დუდა - კი მაგრამ, კაცობრიობის ვადასარჩენად სხვა თავი ბუნებაში არ არსებობს?

ბაბბი - არა, გენაცვალე. არ არსებობს ისევე, როგორც არ არსებობს ყვითელი სპილო.

დუდა - და თუკი ჩავრთავთ ვანტაზიას და ვიტყვი, რომ ყვითელი სპილო არსებობს?

ბაბბი - თუკი ყვითელი სპილო ბუნებაში იარსებებს, მაშინ რადუ შუაში იქნება თავი?

დუდა - გამოდის, რომ არაფერში. იარსებებს ყვითელი სპილო, თავი კი არა! და ამ პრობლემა ჩვენ ხელის ერთი მოქნევით ვადავწყვეტთ.

(დუდა თავს კულში ჰკიდებს ხელს და ღია ფანჯრიდან გარეთ მოისვრის. ვაისმის ხმაური: თითქოს ბომბი ფეთქდება, ინტრევა სახლები, იმსხრევა შუშები. დუდა და აკაკი ერთმანეთს მივარდებიან, თითქოს თავის ვადარჩენა სურთ, იტუტებიან, ევერიან, თან ვამშავებით კოცნიან ერთმანეთს. მერე, როცა ყველაფერი ჩაწყნარდება და სიჩუმე დიდდება, სიცლის დაიწყებენ. ჯერ ნელა, შემდეგ ხმამაღლა და ბოლოს ყველაფერი ისტორიაში ვადიდის). (ძალე ყველაფერი მიწყნარდება და სიჩუმე ისადღურებს. კარზე ზარის ირეკება. აკაკი და დუდა ერთმანეთს ვაოგნებულუბით შეკუტდებიან)

დუდა - ელოდები ვინმეს?

ბაბბი - არა.

დუდა - აბა, ვინ შეიძლება, იყოს ამ შუალამისას?

ბაბბი - იმ ხნაურის თუ რეალობის შემდეგ, რაც ჩვენ მოვაწყვეტ, ვინმე კი არა, შეიძლება, საჯარისო შენაერთი დავვადგეს.

დუდა - ვაადე, რისი გეხმისა?!

ბაბბი - არაფრის, რისი უნდა მეშინოდეს? ვავადებ, მაგრამ ხომ არსებობს XX საუკუნის შესანიშნავი გამოგონება - ტელეფონი? ხომ შეიძლება

წინასწარ დარეკვა, შეთანხმება და მერე მოსვლა? რა უბედურებაა. გაუფრთხილებლად ვაადე თავს აღამიანს და ისიც შუალამისას?

(ზარი მერორდება)

ბაბბი - ა, კიდევ!

(მიდის და აღებს. ითახნის უცერემონიოდ შემოდის შემფრთხილებული ქალი, დამფრთხალი იცქირება აუთ-იკით და შეთავაზების გარეშე ჯდება სკამზე)

ბაბბი - დედა, რა იყო ეს, ა? რა უბედურება იყო ეს?

ბაბბი - ვინ ბრძანდებით, ქალბატონო, და რა გნებათ?

ბაბბი - ჯერ წყალი დამალევიფე და სული მომათქმევიფე.

ბაბბი - საჭმელიც ხომ არ გნებათ შემთხვევიფე?

ბაბბი - კარგი იქნებოდა. რომ იცოდეთ, რამდენი დღის მშვიტი ვარ.

(აკაკის წყალი მოაქვს. ქალი ჰქვს ცლის).

ბაბბი - თუ შეიძლება, კიდევ ერთი ჭიჭი.

ბაბბი - არა! არ შეიძლება, და არც არაფერს მოვართმეფთ, სანამ არ ამისნით, ვინ ხარის და რა გნებათ?

ბაბბი - აკაკი, რა ვადავართა; შენ ხომ ჩემ მიმართ აგრესიული არასდროს ყოფილხარ!

დუდა - რამაგებიფთ, რა სდება აქ?

ბაბბი - *(დუდას)* შენ ვარუმი, გენაცვალე, უფროსების ლამაზაკში ნუ ჩაერევი.

დუდა - უუუ!

ბაბბი - უუუ არ ვიცი მე. უცხო ენა არ მისწავლია. ისე, სულ ამის ბრალია, რომ ვერ ვისწავლე. მარტო წამალი და იდეები, იდეები და წამალი. აა, რას მავაგეს ვენები *(და ზელებს ატრიალებს ისე, რომ ვენები დაანახოს)* დუნდულებიც *(წამოდება, რომ ვაბა მთელია, მაგრამ აკაკი იფიქრებს).*

ბაბბი - არა, არ ვინდათ მაგის ჩვენება. დმეროო, უნდა ვადავავე, ყველა შერეკილი მე რატომ უნდა ვადავამეფიფოს!

ბაბბი - ეს მე ვადავამეფიფე, თუ შენ ვადავამეფიფე?

ბაბბი - რა?

ბაბბი - ვერ მცნობ?

ბაბბი - ვერა!

ბაბბი - წყალი მომიტანე და სივარტე. საჭმელს თქვენ არ იძლევიფთ... ეს რა არის? *(და დუდას ნახევარი ბოთლი ლულისკენ ვახელებს, აკაკი ამ დროს საშობრულოში ვადის).*

დუდა - ლოლ!

ბაბბი - სტეკა რაზინი?

დუდა - არა, ჰეინფიფე.

ბაბბი - მოსკოვიც კიდევ სულ სტეკა რაზინს სვამდა *(და თავს იქით აქნებს, სითავე აკაკი ვაკილია).*

დუდა - თქვენ მოსკოვიდან იცნობთ ერთმანეთს?

ბაბბი - დიან!

დუდა - უუუ!

ბაბბი - ეს უუუ რადაა?

დუდა - მაგარის ნიშნავს.

(შემოდის აკაკი).

ბაბბი - აი, წყალი, სივარტე და შარშანდელი თხილი. მეტი არაფერი მაქვს.

ბაბბი - უუუ, რა მაგარია თხილი! რამდენი ხანია, კბილი არ დამიკარებიან.

ბაბბი - კი, მაგრამ სად ბრძანდებოფთ?

ბაბბი - *(მიმტერდება, თითქოს მის თვალებში უნდა ამოიყოს, მართლა ვერ ცნობს აკაკი, თუ ცრუობს)* სად ვბრძანდებოდი, არა? სად ვბრძანდებოდი და თქვენს იდლიაში, საყვარელი, თანაც

წინ და უკან დამატორღიალებდით.

ბაბაძე - რა? შენ... შენ... (ენა ებმება)

მალღი - დიან, შენი ხაცდელი და მისიანდაკისრებული თავი ვარ. რა იყო, ვერ გეტყვი?

(პაუზა. აკაის და დუღას სუნთქვა ეგვრით)

მალღი - დიან, როგორც ხედავ, ცოცხალი, ხალ-ხალამა-თი; თუმცა ახლანახან ასფალტზე დახეტქებულს ამეხილა თვალი. ხოლო რაც შეგნება საქეს, შენ ჩემთვის სქესი (და განსაკუთრებით „სქესის“ უცნაურ ხაზს) არც არახადროს შეგიძლია... და არც არახადროს გცოდნია, რა მალღი ვარ.

ბაბაძე - ტუყილია, ვიცოდი.

მალღი - მაშინ, არახადროს გავხსენებია.

ბაბაძე - ესეც ტუყილია, სულ მახსოვდა!

დუღა - რატომ თავად არ აგვჩნობინებდით ამას?

მალღი - რას ამას?

დუღა - რას და თქვენს ქალურობას?

მალღი - გერ ერთი, ქალურობას კი არა, ქალობას; მეორეც, გვავარ მე იმ დეგენერატ ფროიდის მანიაკი, ხაცდელ სექსუალურ ვირთხას, ორგაზმის დილაკი რომ ედო მარტო თავში და შიმშილით მოკვდა?

დუღა - ნამდვილად არ გავხარით, თუმცა ის ვირთხა, არ ვციცი, როგორ გამოიყურებოდა. მაგრამ ამას რა მნიშვნელობა აქვს? თქვენ გაემიარათლათ, რომ ცოცხალი დარჩით.

მალღი - კი, მაგრამ საიდან მოგვივდა თავში ჩემი გადაგვების იდეა?

დუღა - აბა, როდემდე უნდა დებულთიყავით გაშეშებული ნან მაგიდაზე, ნან ამის ილიაში? (და აკაის შე მთანიშნებს) თან გვჩანდები, რომ ჩვენს ურთიერთობას (ისევ აკაის შე მთანიშნებს) სერიოზულად უშლიდით ხელს. ეს კაც თავიდან ბოლომდე თქვენზე იყო დამოკიდებული. მიიყვივს, სექტაკლხაც როგორ უყურა, როცა თქვენს, აი, აქ (და აკაის ილიაზე მიუთითებს) ჰყავდით ამოჩრილი. ამ კაცს ტვინი, ილიას რომ თავი დავანებოთ, თქვენით ჰქონდა გამოტრეხილი. ვერ ხედავთ, როგორ დაგაოხრებდით? კონცაც კი ძლივს გაიძიებდა, ისიც კონკრეტულად განსაზღვრულ აღვილებში, თითქოს ტირის თოფით თამაშობდა.

ბაბაძე - (დუღას) კი მაგრამ, ჩვენ გვეჩინდა რაიმე ურთიერთობა? რაში შეგისალო ხელი?

დუღა - ურთიერთობა ან არის ის, რაც ჩვენ ერთმანეთს შორის რამდენიმე საათში დავამყარეთ? ჩემი აქ ყოფნა ვანა ურთიერთობის მარჯვენაზე იყო არ არის? აბა, რატომ ამოგყავდა ხალხში? გგონია, მართლა შენი ბენზინი და ლუდი მსიბლავდა?

ბაბაძე - კი, მაგრამ ჩვენი ურთიერთობა რადაც უცნაურად დაიწყო და ასევე უცნაურად ვითარდებდა.

დუღა - უცნაურობას რა მნიშვნელობა აქვს. მთავარი შედეგია.

ბაბაძე - ვინ მივიშვა შედეგებამდე.

მალღი - მერე მე რა შუაში ვიყავი? იმის გულისთვის, რომ თქვენ აქ ორჯერით მოგეწყოთ, მე ფანჯრიდან უნდა გადაგვევლიე?

დუღა - კი, მაგრამ, ქალბატონო, თქვენ ხომ მაინც მკვლარი იყავით?

მალღი - ვინ მოგახსენიათ.

დუღა - აკაიძე.

ბაბაძე - არა, მე ვთქვი, მიძინებულა და უნდა წამოგაყენო-მეთქი.

დუღა - არა, საყვარელი! მისი მიძინება და წამოყენება ბოლო იმედად გქონდა დარჩენილი. სინამდვილეში კი მიცარი იყო, მკვლარი! და შენც მშვენივრად იცოცხე!

მალღი - კი მაგრამ, განა იმედი არ იყო საკმარისი იმიტისთვის, რომ გერ კიდეც შეგეხებო?

დუღა - თქვენ, ქალბატონო, მის ნაცვლებად, მადლობა გადამიხადოთ კულტურულად და ფანჯრიდან რომ მოგისროლით, რადაცდა გაქციეთ, თუმცა გერ არც ვციცი, რად, კიდევ მსაყვედურებო?

მალღი - და ვინ ვთხოვა, მერე გაშეშებული? მინდოდა მე გაცოცხლებო? აბა, მკითხეთ ერთი. ახლა ამან (და აკაის შე მთანიშნებს) თავიდან უნდა მჭყუპობს რადაც შეამბოთი, ყოველდღე უნდა მამბურის წამლებით და ტვინი მიმბურღოს იმაზე ლაპარაკით, რომ მისიანდაკისრებული და კაცობრიობის გადაშინებული ვარ.

ბაბაძე - მაგრამ, საყვარელი, ეს ხომ მართლა ასეა?!

მალღი - მერე, მე მკითხა ვინემ, მინდოდა თუ არა ამ მისის დაკისრება და ანგარი კაცობრიობის გადადარჩენა? მკითხა, ვინემ? არა! არავის უყითხავს. დამაძლევ ხელი და პირდაპირ შუშის სათაგურში ამომგაფინებს თავი.

ბაბაძე - ჰო, მაგრამ იმ შენს გაწამაწია და უღელდადებული მშვიერ ცხოვრებას ეს ყველაფერი არ გერჩივდა?

მალღი - რა ეს ყველაფერი, რა? ეს? (და ისევ ვენებს აწვევებს), თუ ეს? (და დღენდლებზე იკვლებს ორივე ხელს) თუ ყოველდღე შენი გამოქალაქებულობის ხანის ყურადღება და ენის ოლიფით ლაპარაკის მოსმენა: (დასცინის) გვირგვამო, ჩვენ პირველები ვიქნებით, ჩვენ იღლებით შეგვიმორავენ, ჩვენს შანსებზე მტკვლებზე ამოტვინავენ... არ მინდა, ბატონო, მე თავგანწირვა და თავის შეკვლა ან ისედაც აშშორებულ კაცობრიობისათვის, არა! არც ბატონოც ვარ, არც უნდა დარკი და არც შუშანიკო. დამანებეთ თავი!

დუღა - ესე იგი, წინა ცხოვრება გერჩიათ?

მალღი - რა თქმა უნდა. ის ჩემი ცხოვრება იყო, ჩემი პირადი.

ბაბაძე - რა გერჩივდა, რა? ის, რომ ყოველდღე საშოვარზე უნდა გეჭმუნებულა, ხან ვის მოსაცდელში გიღადებდებოდა, ხან ვინ გიკეტავდა კაბინეტის კარს და ვართო არ გიშეშებდა, დავაწიწყლა?

მალღი - არა, არ დამეწყებოდა, მაგრამ იქნებ მე ის ცხოვრება მერჩივდა, შვილებს მაინც ვხედავდი ყოველდღე. მოსაცდელის და კაბინეტებს რაც შეეხებოდა, მე მათი პატრონებისთვის გამწაღებული ტექსტი და მუსიკა მქონდა.

ბაბაძე - რა ტექსტი?

მალღი - წარმოიდგინე მსუქანი, ბანჯგელიანი, მელოტი ან ნახევრად-მელოტი, ილიიდან წამოღებული, კარად დავარცხნილი თმით, ზომის გამოშვებულყველებით და ჩაწოლებული თვალებით, ხახო გატეხილი როკკოით, კაბინეტი - შენნარი პარხალიმე მეციერიებისა და ბიუნესმების მირთმეული ნახევარმეტრიანი მამბანეტების და განუწონვილებული მილიონიანი პროექტებით ხავსე.

ბაბაძე - მერე?

მალღი - მერე ასეთებს მე ვციცი, რაც უნდა ვუმღერო.

ბაბაძე - რა?

მალღი (წაბლდებებს) შენ ასეთო ლამაზო, შენ ასეთო ნარნარო, ტანადო, ჭკუით ნაქებო, ღმერთი ნარ,

ღმერთი.
 ლუღა - თქვენაირები რომ აქეზებენ მაგათ, იმიტო-
 მანი, თავი ფასკუნჯი ჰგონიათ.
 ძალი - მაგათ ჩემი სიმღერების ვარეშეც თავი ფასკუ-
 ნჯი ჰგონიათ, საყვარელო.

ლუღა - მეზე, რა სხედობლა თქვენი ღითორამბების შე-
 მდეგ?
 ძალი - მერე? მერე ჩვენ ერთად ვროკავდით და ვმღე-
 როდით.

(ისმის მუსიკა და სიმღერა კინოფილმიდან „კობაძე“).
 მანი, მანი, მანი (ქალი აპყვება და ლიზა მი-
 ნელს ბაჯვს ცეკვით).

ლუღა - კი მაგრამ, აკაცისთან როგორ მოხვდით?
 ძალი - მოსკოვში ვავფრინდი ბედის საწვევად და აჰა...
 ამ ვუბატონმა შწია ბედს. მაინცადამინც შე
 დამადგა თვლი. მისთან... ვავკარი თქვენს მი-
 სიას და ჩამაპალ კაცობრობასაც. (პაუზა) მარ-
 ვენეთ თუნდაც ერთი აღამიანი, ვისი გულისთ-
 ვისაც ღირს ნებისმიერი სულთფერის ასე წვალე-
 ბა და მე თანახმა ვიქნები შემდგომი ექსპერიმე-
 ნტებისთვის.

(აკაკი და ლუღა ერთმანეთს მოაშტერდებიან, მკვრამ ვე-
 რავის იხსენებენ)

ძალი - აი, სომ სედავთ, როგორ დამოუწდით.
 აბაძი - კი მაგრამ, კაცობრობა?
 ძალი - კაცობრობა ზოგადი ცნებაა, გლობალური.
 ჩვენ კი ახლა კონკრეტულ მაგალითებზე ვსაუ-
 ბრობთ.

ლუღა - გამოთის, რომ კაცობრობაც ყვითელი სპი-
 ლოს ღღეშია?

აბაძი - რას გულისხმობ?
 ლუღა - იმას, რომ როგორც არ არსებობს ყვითელი
 სპილო, არ არსებობს კაცობრობაც?

აბაძი - არა, გენაცვალე, იმ სამყაროში, სადაც არსე-
 ბობს ლურჯი, წითელი, მწვანე სპილო, სადაც
 ებრაელებს აწითლებენ და სახლებენ ისრაე-
 ლში, რომ მერე ვილაც არაბმა ტერორისტმა
 ლურჯი სპილოს მოსაკლავი ტყვია დააახლოოს,
 სადაც არსებობს კანდინსკის წრეები და რომ-
 ბები, შავალის მფრინავი შეეჯარებულები...

ლუღა - (კინოურად) მაგდანას ობოლი ბაღენბი და ანა
 კარინენას მუშუ...

აბაძი - დიანს! და არსებობს ღუღა თავის წარმოუღვე-
 ნელი ფანტაზიებით და შენ (ქალს მიმართავს)
 ჩემი განუყოფელი ობიექციებითა და დაცი-
 რებული მისითი, ყვითელი სპილოც არსებობს
 და, აქედან გამომდინარე - კაცობრობაც!

ძალი - მერე, ყვითელი სპილოს არსებობა რომ დავე-
 მტკიცებინა, იმიტომ მკლავდი?

აბაძი - რომ მომეკალი, ახლა აქ არ იჯდებოდი, ჩემ
 გვერდით!

ძალი - ჰო, მაგრამ ეს სომ სრული შემთხვევითობა
 იყო. რომ არა ღუღა, შენ ვერც ვერასოდეს მიხ-
 ვდებოდი, რომ ჩემი წამოყენებისთვის, ვაცოც-
 ხლებებისთვის და ასეთ რაღაცად (ხელს თვით-
 ბზე და მკერდზე იკიდებს) ქვეციხვის, სრული-
 დე ელემენტარული ქმედება იყო საჭირო.

აბაძი - რა, მაინცდამაინც ასფალტზე უნდა დამხეთ-
 ქები?

ლუღა - (აკაკის) Почему так робко?
 ძალი - არა, უბრალოდ, მოგვიკიდა ჩემთვის კულში ხე-
 ლი და მოვესროლე. აი, მერე, სად დავეცეთქე-
 ბოდი, ასფალტზე თუ ბუმბულიან ლოგინში, ეს
 უკვე შენი საქმე აღარ იქნებოდა.

აბაძი - ესე იგი, მხოლოდ უნდა მომესროლე? რატომ?
 ძალი - ამით მეც გამათავისუფლებდი და შენს თა-
 ვსაც!

აბაძი - და ამისთვის რატომ უნდა მომესროლე, ვერ
 გაძვიდა.

ძალი - იმიტომ, რომ მე უკვე პრობლემა ვიყავი შე-
 ნთვის.

აბაძი - პრობლემა... მაგრამ ზოგადსაკაცობრობი!
 ძალი - გავკარი თქვენს კაცობრობასაც და ყვითელ
 სპილოსაც. პრობლემის ილითი ტარებას საე-
 როთოდ, მისი არარსებობა არ სჯობია? და, თუკი
 მაინც არსებობს პრობლემა, მისი გაღაწვევის
 გზა ერთია - თავიდან მოცილება.

აბაძი - და არა აღმოფხვრა და მისი დამუშავება?
 ძალი - ამ აღმოფხვრით და დამუშავებით, სომ სედავ,
 ქვეყანა სადამდე მივიდა? საჭიროა ძველის
 ერთი ტომარაში ჩაყრა, თავის მოყვრა და ჰაი-
 და!

აბაძი - გავიფიქრე? მერე რომ ვაცოცხლდნენ შენსავით
 და ერთი თად რომ წამოდგეს?
 ძალი - შენ რა იდეოველითი ლაპარაკობ? მკედარს
 რა ვაცოცხლებს?! ანდა ისე უნდა გადავადლო,
 რომ ვეღარ ადგეს, თორემ მერე დავტარებ და
 ჩემსავით დავიწყებს პრავების კაჩავს. ამას კი-
 დევე შენ ვერ გაუძღობ.

ლუღა - აჰე, რუსული არ ვიცო... პრავის კაჩაობა კა-
 რგად გცოდინათ.

ძალი - სულ ეს არის, მოსკოვში ვისწავლე და კიდეც
 რაღაც.

აბაძი - კიდეც რა?
 ძალი - Родственник, гони рубль.

(აკაკი ვიციტუნებს... ღუღაც)

ძალი - არა, ეს სასაცილოდ არ მითქვამს. მართლა გე-
 უხნები.

აბაძი - რას გენაცვალე?
 ძალი - იმას, რომ შენ ჩემი გაუბედურებული ცხოვ-
 რებისთვის კომპენსაცია უნდა გადაიხადო, მა-
 რთალია არა რუსულ რუბლებში, არამედ ამე-
 რიკულ დოლარებში, რაც დაანლობით ასი
 ათასს შეადგენს.

აბაძი - არ მეგონა, თავებმა ასეთი სუშრობა თუ იცო-
 დნენ... ძალიან სასაცილოა (და ნაძალადევალი
 იცინის, თან იმეორებს) Родственник, гони рубль,
 или сто тысяч.

ძალი - სასაცილოც არაფერია. და, საერთოდ, სუშ-
 რობას ვერ ვიგებ, ამიტომ არასოდეს ვსუშრობ
 და, თუ შეჭობი, რომ სუშრობდი, როცა წალე-
 ბით მჭყაპვდი და შენ ოფლიანი ილითი და-
 მატარებდი, მაშინ ეგ სუშრობა ძალიან ძვირი
 ვიგებდა, როგორც ცხელავ.

აბაძი - შენ მე ასი ათას დოლარს მოსვო?
 ძალი - ან ღღევანდელი კურსით ლარებში! არანაირი
 ვაღმობიცხვა, მე ბანკის ანგარიშშიც არა მაქვს,
 მხოლოდ როგორც თუმორის გრძნობა, ამიტომ
 სხვად ვქეშო.

ლუღა - შენედე, უტკინ ენა არ ვიცო და რაც უნდა,
 იმას ვველა ენაზე კარგად ვაგებინებს, (დასცი-
 ნის და იმეორებს) Гони рубль! მხოლოდ ქეშო.

აბაძი - ესე იგი, პრავებს მიკაჩებ, არა?
 ძალი - ამას პრავის კაჩაობა კი არა, თავების უფლე-
 ბების შეღახვით გამაწვეული მორალური კო-
 მპენსაცია ქევა.

აბაძი - და რომ არ გადავიხადო?
 ძალი - მაშინ სხვაგან, სხვანაირად და სხვა ხალხთან

ერთად მოვილაპარაკებთ და შერე შეიძლება, ახი ათახი კი არა, ორახსც კი გამოვიდეს, ამიტომ ვაირჩევ, რაც შეიძლება, სწრაფად იმოქმედო.

(ამ დროს შემოდის აკაკის შვილი ნანა)

ნანა - მამა, ვაგვე, რა ამბავი იყო გარეთ? კარი რატომ გაქვს ღია? რა ხდება აქ?

ბაბბი - ნანა, შენ ამას ვერ გააგებ.

ნანა - დაააა...

ბაბბი - ხარაშო ხიდიშ.

(ლუღა ვაყვირებით ვახვლავს).

ბაბბი - ესეც მოსკოვში ყოფნისას ვისწავლევ.

ნანა - მე კი ვხედავ, კარად რომ სხედხარ, მაგრამ, მამა, შენგან ამას არ მოველოდი.

ბაბბი - რას არ მოელოდი, საუკარელო?

ნანა - ყველაფერ ამას (და ნანა ცოტა უცნაურად აკვირდება ქალს, თითქოს ეცნობათ)

ბაბბი - და შენ რა იცი, ყველაფერი ეს რას ნიშნავს?

ნანა - როგორღაც მაგდენს ვხედავ (ნანა პირისპირ უყრდება ქალს და თვალს არ აცილებს)

ბაბბი - თუ შენმა ცივანამა ბოიფრენდმა გასწავლა?

ნანა - გრცხვენოლეს ამხელა კაცს.

ბაბბი - კი არ მრცხვენია, დავივალე. საშინლად დავივალე. ორმოცდაცხრამეტი წლის კაცი ვარ, ნუ, მად შიისაიტ. ევერ ლაბორატორიას ვაშენებდი, ავერ, თავი გამიცოცხლდა, იქით თინეიჯერმა მაღადავა, ახლა კიდევ შენ მოგცე ახსნა-განმარტებები? სად შემძლია ამდენის გაძლევა.

ლუღა - სადაც შენ სილოების არხებობას გაუძელი...

ბაბბი - ჰი, გაუძელი. ისე, ნელ-ნელა თუ შემომაპარებთ რამეც რამეც, კარგი იქნება უკაცრავად (და ქალს შეხედავს), თქვენი, ანუ თავების უფლებების დარღვევისთვის მიჩვიეთ, არა? გააღამიანებული თავებები ღირსება რომ შევკლახე? ისე, რა ვქნა ახლა მე, რომ არ ვარ თქვენთან ილა და რომ არ მკიდია ეს ანგარი კაცობრიობა ფხვნი? შევიცვალე? ანდა, იქნება, მომიძლით რომელიმე სელი და გადამაგდოთ დია ფანჯრიდან გარეთ, თორემ ამ ქალს (თავზე) რომ ვუყურებ, მეონია, მძინავს, ან მოვკვდი და ორივენი საიქიოში ვართ. საიდან მოვუტანო ასი ათასი დოლარი?

ნანა - რა ახი ათახი, მამა?

ბაბბი - ეს ქალბატონი ის თავგია, ექსპერიმენტებისთვის რომ ვიყენებდი, ღუღავე გარეთ მოხსროლა, ეტყობა მაღალი ძაბვის მაკთულდებათ გახსლართა, იმიტომ ატრედა ასეთი ამბავი, ღენმაც დარჩევა და ჩემმა ინქვიციამაც რაღაც ოროლი თიამაშა, ჰოდა, მოვეცივინა, ბატონო, ავერ, ცოცხალი, საღ-სალამათი, პრეტენციები.

ნანა - ვინ არის თავგი, ეს ქალია თავგი? რაებს ბოდავთ, თქვენ აქ? ამ ქალს კარგად ვიცნობ, ცნობილი ავერისტია და შენსათნა ვაგომ შეცხვირბინხესმენებაც ფულს ახეხს. ამან იყო, ამერიკის ვიზებს ვაკეთებო, რვა ათასი დოლარი გამართავა ჩემს ბოიფრენდს და დათხრა. კარგად ვიცანით, ქალბატონო, თმაც შეგიღებავთ და ცოტა გამხდარხართ კიდევ.

ბაბბი - ტყუილია.

ბაბბი - კი მაგრამ, ისე როგორ მითვალთვალებდი, ყველაფერი რომ იცი?

ნანა - ეს ამის პროფესიაა... მე რომ არ მოვსკოლყოფი

ფულის გადახდას ამირებდი?

ბაბბი - ნანა, იქნებ გეშლება და ეს ის ქალი არ არის!

ნანა - მამა, ჩამოდი მაგ შენი სამეცნიერო ღრუბლებიდან და იცხოვრე ჩვენ შორის, აღამიანებთან და არა თავგებთან.

ბაბბი - რა ვინდათ, რატომ მძინევთ, აქედან დედა, იქნად შენ, აქ კიდევ ეს თავგი თუ ქალი!

ნანა - შენ, როგორც ვატყობ, ფულის გადახდა ძალიან ვინდა.

ბაბბი - ისე, რაც ამ ქალბატონს უშუშავია ამ საკითხზე, ასე ხელყოფილი როგორ უნდა ვაგუშვა. კი მაგრამ, რამდენ ხანს აგროვებდით მასალებს ჩემზე?

ბაბბი - ვითხარით, ტყუილია-მეთქი.

ნანა - დავუძახო პოლიციას?

(ქალი სასოწარკვეთილი წამოხტება და გარეთ ვაფარდება. აკაკი ვაკვირდება)

ნანა - (ლუღას) ვერ ვლევვა, ჭერ კიდევ თავგი ჰგონია. თქვენ აქ ორთავებს თავი კედლისთვის ხომ არ მიჭირტყამთ? რას აკეთებდით ამ ქალის მოსვლაში?

ლუღა - ურთიერთობას ვამყარებდით.

(შემოდის აკაკი)

ნანა - რაი, ცრემლები ხომ არ წამოყარა?

(აკაკი დაბრუნებული დგას და ლუღას მსტერდება)

ლუღა - რა არი?

(აკაკი ჭერ ხმას ვერ იღებს)

ლუღა - რა მოხდა, აკაკი?

ბაბბი - მან (და ხელს გარეთ იშვერს) თქვა შენზე, სახსოში დროზე მოვიდესო.

ლუღა - მაინც ჩამიშვა, არა? (გამწარებული ამობის).

ბაბბი - ის რა, დედაშენი იყო?

(ლუღა კარბახანს დუმს, შერე გადაწყვეტს ხმის ამოღებას)

ლუღა - დიან, დედაჩემი იყო, და არის კიდევ.

ნანა - მამა, სად გადაეყარე ამ ავერისტი დედა-შვილს?

ბაბბი - (ლუღას) კი მაგრამ, შენ რაღაზედ გაგაბა ამ საქამზე?

ლუღა - ამა, ვილაცას ხომ უნდა მოეკიდა ხელი იმ შენი თავისთვის კულში და ხომ უნდა მოესროლა გარეთ. ამას შენ თვითონ არ გააკეთებდი, ჰოდა, მეც დაგეზმარე.

ბაბბი - ვის ესმარებოდი, მე თუ დედაშენს?

ლუღა - ორივეს. შენ თავგისგან გაათავისუფლებდი დედაჩემს - ხილარბისგან.

ნანა - ნუ იკამანდა!

ლუღა - კარგ, წვედი, იმედია, პოლიციას არ დამაღენებ ფხვნივებს.

ბაბბი (ლუღას) - მოიცა, დედა, მოიცა... რა ვქნა ახლა მე? ან რას მერჩობი? როგორ დამიმხსნე იმ ერთ ხალამოში ეს ჩემი იმედებით ახორხილი ცხოვრება? რა ვუყო ახლა იმ ლაბორატორიაში? ტყუილად ავაშენე?

ლუღა - ტყუილად რატომ, მაინც კარგად ვიცი რას დას. დააწერე თავზე ბატონი და მშვენიერი სასტუმრო გამოვა. არ გადახარო, ვერანდა გააკეთე და კაფეც გექნება. მოკლედ, ჩართე ფანტაზია, საყვარელო.

(ლუღა ვაღის. აკაკი სასოწარკვეთილი რჩება)

ბაბბი - ნანა, იქნებ, ისინი არ ტყუილდენ და ჩვენ ვერ გავიგეთ რაღაც? იქნებ, მართალი იყო ის ქალი... უფრო სწორედ ის თავგი...

ნანა - რა შუაშია, მამა, აქ თავგი? ბოლოს და ბოლოს

ვერ გაიგე, რომ აქ არის ეგ შენი თავი? გარეთ სმაური რომ იყო, შენთან წამოვედი, ჰოდა, შენი ფანჯრის ქვეშ ვიპოვე. ა, ბატონო (და მკვილანა უღლებს თავს. აკაკი გავრეზებული დაქურობებს).

ბაბბი - მე, ალბათ, დავბერდი და საზიზღარი გაგხდი, არა, ნანა?

ნანა - რატომ ამბობ ამას, გაგა?

ბაბბი - არა, ნამდვილად საზიზღარი გაგხდი. დავბერდი და საზიზღარი გაგხდი. თავი გამოვიტენე ზოგადსაკაცობრიო იდეებით. და გამოვიდა რა? ის, რომ ჩემი არავის ესმის. ნუთუ სიბერის ბრალია კაცობრიობის გადარჩენის აკვირებული ფიქრი? იმ კაცობრიობაში ხომ შენც იგულისხმები, დუდაც, დედამისიც. თქვენ კი ასე გეზიზღებით... იქნებ, ჩემი ბრალია?

ნანა - არ არის შენი ბრალი და არც არავის ეზიზღები. ბაბბი - ჩემი ბრალია ის, რომ მომავალს ასეთ ფერებში ვხედავ. მგონია, რომ აღდამიანებს სიკეთე უნდა მოვუტანო და ამ ფართხაფურთხში, ამ ვითომდა უდიდესი და გლობალური ამოცანების გადაწყვეტის პერიოდში, ჩვეულებრივი, უბრალო ადამიანები მავიწყდებიან. აი, მაგალითად, შენ, დუდა, დედამისი...

ნანა - რას გადაეკიდე ამ დუდას და დედამისს. ვერ ნახე, რაც გავაკეთეს?

ბაბბი - ღირსი ვიყავი და იმიტომ გამიკეთეს. აჰა, გავიდა ცხოვრება და რა შემჩნა ხელთ? ეს მკვდარი თავი (თავს მოისვრის მგვიდიდან) და დამსხვრეული იმედები... ვერც შენ მოგაქციე კურადღებამ! არ ვიზრუნე თქვენზე. არავინ არაფრად მიჰაჩნდა და თავი მართლა ფასკუნჯი მქონა. (პაუზა). მესია! მესია! კი არა (თავში ხელს იკავუ-

ნებს), მიხედვე ამ ადამიანებს, შე გამოთავყვანებული, თორემ აჰა, გავიდა დრო, დავბერდი და რა შემჩნა? არც ერთი ღირებული ფურცელი ან წამლის ფორმულა. ა-რა-ფე-რი! და ვინ ვარ ახლა მე? მტვერი! და კიდევ ათასი მადლობა უნდა გადავუხადო დუდას, რომ ასეთ მტვერთან ის იკადრა და ურთიერთობა დაამყარა. გმადლობთ, დუდა! უღრმესი მადლობა შენ და დედამისს.

ნანა - კარგი, მამა, დამშვიდდი.

ბაბბი - მამატე, ნანა, შენ მაინც მამატე ყველაფერი.

ნანა - რას ამბობ, მამა, შენ არაფერში ხარ დამნაშავე.

ბაბბი - მამატე, ნანა.

(ამ დროს ტელეფონის ზარი. ისმის ქალის ხმა)

ხმა - ბატონი აკაკი ბრძანდებით?

ბაბბი - დიას, ქალბატონო.

ხმა - უკაცრავად, რომ გაწუხებთ. მე აქლემების ფირმიდან გირეკვთ. ხომ არ გადმოგვირიცხავდით ცოტაოდენ თანხას ამ უბედური ცხოველების დასახმარებლად?

ბაბბი - რატომ არიან აქლემები უბედურები, ქალბატონო?

ხმა - იმიტომ, რომ საქართველოს კლიმატურ პირობებს ვერ ეგუებოიან. საკვებიც გაუთავდა.

ბაბბი - რა? ეკალ-ბარდები?

ხმა - დიას.

ბაბბი - იცით, რა, ქალბატონო? თქვენ აქლემებსაც გავგარი!

შპ/რ/ა

(და ისმის ჯიჟისი კინოს შესრულებამ „გამბოლოლი“)

